

Message in a Bottle
(De brief)

Nicholas Sparks bij Boekerij:

The Notebook (Het dagboek)
Message in a Bottle (De brief)
Safe Haven (Veilige haven)
The Best of Me
The Longest Ride
The Choice (De keuze)
Zie mij
De ontmoeting
De bruiloft
Wij twee
Je bent nooit alleen
Op het eerste gezicht
Een liefde om nooit te vergeten
Met hart en ziel
De redding
Leven voor de liefde
Lieve John
De gelukkige (The Lucky One)
De terugkeer
Het laatste lied (The Last Song)
De wens
Droomland

Nicholas Sparks

Message in a Bottle

(De brief)

Een liefdesbrief in een fles leidt tot een zoektocht
die Theresa's leven voorgoed zal veranderen

Vertaald door Anneke Goddijn en Fien Volders

WARNER BROS. PICTURES PRESENTS
IN ASSOCIATION WITH BEL-AIR ENTERTAINMENT A TIG PRODUCTION IN ASSOCIATION WITH DI NOVI PICTURES
KEVIN COSTNER ROBIN WRIGHT PENN "MESSAGE IN A BOTTLE" JOHN SAVAGE ILLEANA DOUGLAS ROBBIE COLTRANE AND PAUL NEWMAN
EXECUTIVE PRODUCERS STEVEN WEISBERG PRODUCED BY JEFFREY BEECROFT DIRECTED BY CALEB DESCHANEL, A.S.C. MUSIC BY GABRIEL YARED BASED ON THE NOVEL BY NICHOLAS SPARKS
SCREENPLAY BY GERALD DIPEGO PRODUCED BY DENISE DI NOVI JIM WILSON KEVIN COSTNER DIRECTED BY LUIS MANDOKI

ISBN 978-90-492-0952-0

ISBN 978-90-003-2527-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Message in a Bottle*

Vertaling: Anneke Goddijn en Fien Volders

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © AdobeStock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 1998 Nicholas Sparks

Published by arrangement with Grand Central Publishing, New York, New York, USA. All rights reserved.

© 2013 Nederlandstalige uitgave Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies

Voor Miles en Ryan

Proloog

De fles werd overboord gegooid op een warme zomeravond, een paar uur voordat het begon te regenen. Zoals alle flessen was hij kwetsbaar en zou hij breken zodra hij vanaf enkele decimeters hoogte op de grond viel. Maar behoorlijk verzegeld en te water gelaten zoals deze, werd het een van de zeewaardigste voorwerpen die je je kon voorstellen. Hij dobberde ongedeerd door orkanen en tropische stormen heen en danste op de gevaarlijkste getijdenstroom. Op een bepaalde manier vormde hij de ideale bergplaats voor de boodschap die hij bevatte, een boodschap die was verstuurd om een belofte in te lossen.

Zoals dat gaat met flessen die aan de grillen van de oceaan worden prijsgegeven, was zijn koers onvoorspelbaar. De wind en de stroming spelen een belangrijke rol bij de koers van een fles, en door stormen en wrakhout kan hij ook van richting veranderen. Nu en dan blijft er een fles in een visnet haken om kilometers ver in tegenovergestelde richting te worden meegesleept. Het gevolg is dat twee gelijktijdig in zee geworpen flessen elk op een ander continent kunnen aanspoelen, en zelfs elk aan een andere kant van de aardbol. De route van een fles is niet te voorspellen en dat is een deel van het mysterie.

Zolang er flessen bestaan, heeft dat mysterie mensen beziggehouden en een aantal van hen heeft getracht er meer over te weten te komen. In 1929 probeerde een groep Duitse wetenschappers de zee-reis van één bepaalde fles te traceren. Hij was te water gelaten in de Indische Oceaan en bevatte een briefje met het verzoek aan de vinder om de plek waar hij was aangespoeld te noteren en hem terug

in zee te gooien. Rond 1935 was hij de wereld rondgereisd en had tegen de dertigduizend kilometer afgelegd, de langste afstand die officieel kon worden vastgesteld.

Boodschappen in flessen staan al eeuwenlang in de annalen opgetekend en er zijn beroemde namen uit de geschiedenis in te vinden. Benjamin Franklin bijvoorbeeld gebruikte halverwege de achttiende eeuw flessen met briefjes om basisgegevens over de oostelijke kuststromen te verzamelen; informatie die tot op de dag van vandaag wordt benut. Zelfs nu nog gebruikt de Amerikaanse marine flessen om gegevens omtrent getijden en stromingen te verzamelen en dikwijls ook om de richting van olievlekken op te sporen.

De beroemdste boodschap aller tijden betreft een jonge zeeman, Chunosuke Matsuyama, die in 1784, nadat zijn schip was vergaan, zonder voedsel of water op een koraalrif was gestrand. Voor zijn dood kerfde hij het verslag van wat hem was overkomen in een stukje hout en stopte dat in een fles. Honderdvijftig jaar later, in 1935, spoorde de fles aan bij het Japanse kustplaatsje waar Matsuyama was geboren.

Maar de fles in dit verhaal, die op een warme zomeravond in zee werd gegooid, bevatte geen boodschap over een schipbreuk en werd evenmin gebruikt om de oceaan in kaart te brengen. Hij bevatte wel een bericht dat het leven van twee mensen, die elkaar anders nooit waren tegengekomen, totaal zou veranderen. Daarom zou je het een door het lot beschikte boodschap kunnen noemen. De fles dobberde op de straffe wind uit een hogedrukgebied boven de Golf van Mexico zes dagen lang langzaam in noordoostelijke richting. De zevende dag ging de wind liggen en koerste de fles pal naar het oosten, tot hij ten slotte in de golfstroom terecht kwam waar hij snelheid maakte en meer dan honderd kilometer per dag in noordelijke richting aflegde.

Tweeënhalve week na zijn tewaterlating volgde de fles nog steeds de golfstroom. De zeventiende dag bracht een nieuwe storm, dit keer boven het midden van de Atlantische Oceaan, wind uit het oosten mee die sterk genoeg was om de fles uit de golfstroom te verjagen, waarna hij in de richting van New England begon te drijven. Zonder de stuwkracht van de golfstroom verloor de fles snelheid en zigzagde vijf dagen lang in verschillende richtingen onder de kust

van Massachusetts, tot hij in het visnet van John Hanes bleef haken. Hanes ontdekte de fles tussen honderden spartelende baarzen en gooide hem terzijde terwijl hij zijn vangst inspecteerde. Het lot besliste dat de fles niet brak, maar prompt werd vergeten en de rest van de middag en het begin van de avond, toen de boot naar Cape Cod terugvoer, op de voorplecht bleef liggen. Om halfnegen die avond, toen de boot veilig en wel in de baai lag, struikelde Hanes over de fles toen hij een sigaret aan het roken was. Omdat de zon al onderging, pakte hij de fles op om hem goed te bekijken. Maar hij zag er niets bijzonders aan, gooide hem zonder pardon overboord en zorgde er zo voor dat de fles bij een van de vele gehuchten langs de baai zou aanspoelen.

Dat gebeurde echter niet direct. De fles dreef een paar dagen heen en weer, alsof hij aarzelde alvorens zijn koers te bepalen, en spoelde uiteindelijk aan op een strand bij Chatham. Daar kwam na 26 dagen en 738 mijl een einde aan zijn reis.

1

Er stond een koude decemberwind, en Theresa Osborne sloeg haar armen over elkaar terwijl ze uitkeek over het water. Toen ze was aangekomen, hadden er nog wat mensen langs het strand gelopen, maar geschrokken van de bewolking waren ze inmiddels al lang en breed verdwenen. Nu was ze er alleen en nam de omgeving in zich op. De oceaan, die de kleur van de lucht weerspiegelde, leek vloeibaar ijzer, en de golven kwamen gestadig aanrollen op de kust. Zware wolken daalden langzaam neer en de mist die steeds dichter werd, begon de horizon aan het oog te onttrekken. Op een andere plek en een ander tijdstip zou ze de indrukwekkende schoonheid om haar heen hebben ervaren, maar terwijl ze daar op het strand stond, besepte ze dat ze niets voelde. Het leek alsof ze er niet werkelijk aanwezig was, alsof alles maar een droom was.

Vanochtend was ze hiernaartoe gereden, maar ze herinnerde zich nauwelijks iets van de rit. Toen ze het besluit had genomen om te gaan, was ze van plan geweest te blijven overnachten. Ze had alles geregeld en zich zelfs verheugd op een rustige avond buiten Boston, maar de aanblik van de kolkende, ziedende oceaan benam haar de lust om te blijven. Zodra ze klaar was, zou ze terugrijden naar huis, hoe laat het ook werd.

Toen ze ten slotte klaar was, liep Theresa langzaam in de richting van het water. Onder haar arm droeg ze een tas die ze die ochtend zorgvuldig had gepakt, erop lettend dat ze niets vergat. Ze had niemand verteld wat erin zat of wat ze die dag ging doen. In plaats daarvan had ze gezegd dat ze kerstinkopen ging doen. Het was een prima excuus, en hoewel ze zeker wist dat ze het zouden hebben be-

grepen als ze de waarheid had verteld, wilde ze dit tochtje met niemand delen. Het was met haar alleen begonnen en zo wilde ze het ook beëindigen. Theresa slaakte een zucht en wierp een blik op haar horloge. Weldra zou het vloed worden, en dan zou ze helemaal gereed zijn. Ze vond een gerieflijk plekje op een duin waar ze in het zand ging zitten en haar tas opendeed. Ze doorzocht de tas en vond de envelop die ze nodig had. Ze haalde diep adem en maakte hem toen langzaam open.

De envelop bevatte drie zorgvuldig opgevouwen brieven, die ze talloze keren had herlezen. Ze hield ze voor zich uit en staarde ernaar.

Er zat nog meer in de tas, hoewel ze zich daar nog niet mee wilde bezighouden. In plaats daarvan bleef ze naar de brieven kijken. Hij had ze met een vulpen geschreven en verscheidene vlekken gemaakt waar de pen had gelekt. Het briefhoofd, met de afbeelding van een zeilschip in de rechterbovenhoek, was gaandeweg verkleurd en verwaagd. Ze wist dat de woorden op een dag onleesbaar zouden zijn, maar hopelijk zou ze na vandaag niet meer zo vaak de behoefte voelen ze te zien.

Toen ze klaar was, schoof ze ze net zo behoedzaam als ze ze eruit had gehaald in de envelop terug. Nadat ze de envelop in de tas had gestopt, keek ze weer uit over het strand. Vanwaar ze zat, kon ze de plek zien waar het allemaal was begonnen.

Ze was bij het aanbreken van de dag gaan joggen, herinnerde ze zich, en ze kon zich die zomerochtend helder voor de geest halen. Het was het begin van een mooie dag. Ze nam de wereld om haar heen in zich op en luisterde naar het schrille gekrijs van de sterren en het rustige kabbelen van de golven op het zand. Hoewel ze vakantie had, was ze vroeg opgestaan om ongestoord te kunnen hardlopen. Binnen enkele uren zou het strand afgeladen zijn met toeristen die op hun handdoek in de hete zon van New England lagen te bakken. Het was in die tijd van het jaar altijd druk op Cape Cod, maar de meeste vakantiegangers sliepen uit, en zij genoot ervan over het harde gladde zand te rennen dat bij eb was drooggevallen.

In tegenstelling tot de voetpaden thuis was het zand precies veerkrachtig genoeg; ze wist dat haar knieën geen pijn zouden doen, zoals soms na het lopen over de verharde wegen.

Ze had altijd van joggen gehouden, een gewoonte die ze had overgehouden aan de veldloop en atletiek op de middelbare school. Hoewel het haar niet meer om de prestatie ging en ze haar tijden nog maar zelden bijhield, verschaft hardlopen haar tegenwoordig de schaarse ogenblikken waarop ze met haar gedachten alleen kon zijn. Ze beschouwde het als een vorm van meditatie en daarom deed ze het in haar eentje. Ze had nooit begrepen waarom mensen in groepen wilden joggen.

Hoeveel ze ook van haar zoon hield, ze was blij dat Kevin niet bij haar was. Moeders moeten er van tijd tot tijd even tussenuit en ze verheugde zich erop het hier rustig aan te doen. 's Avonds niet voetballen of zwemmen, geen geschal van MTV op de achtergrond, geen huiswerk waarmee ze moest helpen, niet in het holst van de nacht wakker worden omdat hij kramp in zijn benen kreeg. Ze had hem drie dagen geleden op het vliegtuig gezet naar zijn vader – haar ex – in Californië, en pas toen ze erop had aangedrongen, had Kevin haar omhelsd en afscheid genomen. 'Sorry mam,' zei hij, terwijl hij zijn armen om haar heen sloeg en haar kuste. 'Ik hou van je. Ga me niet te erg missen, hè?' Toen draaide hij zich om, gaf zijn ticket af en stapte zonder om te kijken in.

Ze nam het hem niet kwalijk dat hij haar bijna meteen uit zijn hoofd zette. Met zijn twaalf jaar was hij in de fase dat het ondenkbaar was om je moeder in het openbaar een zoen te geven. Bovendien werd hij door andere zaken in beslag genomen. Sinds vorig jaar Kerstmis had hij naar deze reis uitgekeken. Zijn vader en hij zouden naar de Grand Canyon gaan, daarna een week op een vlot de rivier de Colorado afzakken en ten slotte doorreizen naar Disneyland. Het was de droomreis van ieder kind en ze was blij voor hem. Hoewel hij zeker zes weken zou wegblijven, wist ze dat het goed zou zijn voor Kevin om die tijd met zijn vader door te brengen.

David en zij stonden sinds hun scheiding drie jaar geleden op redelijk goede voet met elkaar. Hij mocht dan geen geweldige echtgenoot zijn geweest, maar voor Kevin was hij wel een goede vader. Hij vergat nooit een verjaardags- of kerstcadeau te sturen, belde elke week op en reisde jaarlijks het hele land door om een paar weekenden met zijn zoon te kunnen doorbrengen. En dan waren er natuurlijk de wettelijk toegewezen perioden: zes weken in de zomer,

om het jaar met Kerstmis, en met de paasvakantie als Kevin een week vrij had van school. Annette, Davids nieuwe vrouw, had haar handen vol aan de baby, maar Kevin was erg op haar gesteld en hij was nog nooit boos of met een verwaarloosd gevoel thuisgekomen. Integendeel, hij was doorgaans opgetogen over zijn logeerpartij en het plezier dat hij had gehad. Soms voelde ze een steek van jaloezie, maar die verborg ze ter wille van Kevin.

Nu, op het strand, liep ze met een matig gangetje. Deanna wachtte met het ontbijt tot ze terug zou komen; Theresa wist dat Brian al weg was en ze verheugde zich erop haar te zien. Het was een ouder stel, beiden tegen de zestig, maar Deanna was haar beste vriendin.

Deanna was hoofdredacteur van de krant waar Theresa werkte en kwam met haar man Brian al jaren naar Cape Cod, waar ze altijd hun intrek in het Fisher House namen. Toen Deanna hoorde dat Kevin het grootste deel van de zomer naar zijn vader in Californië ging, had ze erop aangedrongen dat Theresa ook zou komen.

‘Brian gaat elke dag golfen en ik zou je gezelschap erg op prijs stellen,’ had ze gezegd. ‘En wat zou je trouwens anders gaan doen? Je moet af en toe eens de stad uit.’

Theresa wist dat ze gelijk had en na een paar dagen bedenktijd stemde ze toe.

‘Ik ben dolblij,’ zei Deanna met een triomfantelijke glimlach. ‘Je zult het er enig vinden.’

Theresa moest toegeven dat het er aangenaam vertoeven was. Het Fisher House was een fraai gerestaureerde kapiteinswoning op de rand van een steile rots met uitzicht over Cod Bay, en toen ze het in de verte zag opdoemen vertraagde ze haar tempo tot een sukkeldrafje. In tegenstelling tot andere joggers die hun snelheid aan het eind graag verhogen, gaf zij er de voorkeur aan het dan juist wat kalmer aan te doen. Op haar zesendertigste herstelde haar lichaam zich niet meer zo snel als vroeger.

Terwijl haar ademhaling tot rust kwam, bedacht ze hoe ze de rest van de dag zou doorbrengen. Ze had voor haar vakantie vijf boeken meegebracht die ze het afgelopen jaar al had willen lezen. Het leek wel of er nooit meer genoeg tijd was. Om te beginnen was er Kevin met zijn onuitputtelijke energie; verder het huishouden en vooral de eeuwige stapel werk op haar bureau. Als columnist van het pers-

bureau van de *Boston Times* stond ze onder constante druk om drie artikelen per week in te leveren. De meesten van haar collega's dachten dat ze het helemaal gemaakt had – even driehonderd woorden tikken en de rest van de dag vrij – maar zo zat het niet. Het was heus niet zo eenvoudig om telkens weer met iets nieuws op het gebied van ouderschap op de proppen te komen, vooral niet als ze bij het persbureau wilde blijven werken. Haar column 'Hedendaags ouderschap' verscheen in zestig kranten over het hele land, hoewel de meeste maar een paar van haar columns in een bepaalde week plaats-ten. En aangezien de aanbiedingen van het persbureau pas anderhalf jaar geleden waren begonnen en zij voor de meeste kranten een nieuwkomer was, kon ze zich geen enkele vrije dag veroorloven. In de meeste kranten is buitengewoon weinig ruimte voor columns en er waren honderden columnisten die op die plekjes aasden.

Theresa liep nu in wandeltempo en bleef staan toen er een Kaspische stervogel boven haar hoofd cirkelde. Het was benauwd, en ze veegde het zweet van haar gezicht. Ze haalde diep adem, hield die een ogenblik vast, en ademde uit voordat ze over het water uitkeek. Omdat het nog vroeg was, had de oceaan een donkere, grauwe tint, maar dat zou veranderen zodra de zon wat hoger stond. Het zag er aantrekkelijk uit. Even later trok ze haar schoenen en sokken uit en liep het water in om de golfjes om haar voeten te laten kabbelen. Het water was verfrissend, en ze bleef een paar minuten heen en weer lopen. Plotseling was ze blij dat ze de afgelopen maanden de tijd had genomen om een aantal extra columns te schrijven, zodat ze deze week het werk uit haar hoofd kon zetten. Ze kon zich de tijd niet heugen dat ze niet achter de computer had gezeten, geen vergadering of deadline in het vooruitzicht had gehad; het was een bevrijdend gevoel eens even van kantoor weg te zijn. Het leek bijna alsof ze haar eigen lot weer kon bepalen, alsof ze voor het eerst de wijde wereld introk.

Als ze thuis was gebleven, zou ze natuurlijk allerlei klusjes hebben aangepakt. De badkamer moest worden geverfd en opgeknapt, de spijkergaten in de muren moesten worden gevuld, en de rest van het appartement kon ook wel een lik verf gebruiken. Een paar maanden geleden had ze wat verf gekocht, handdoekenrekjes en deurknoppen, en een nieuwe spiegel, plus het benodigde gereedschap, maar ze

had de verpakkingen niet eens opengemaakt. Het werd steeds opgeschoven naar het volgende weekend, hoewel de weekenden dikwijls even druk bezet waren als haar werkdagen. De spullen die ze had aangeschaft, stonden nog steeds in de tassen waarin ze ze had meegeregren achter de stofzuiger, en telkens als ze de kastdeur opendeed, leken ze de spot te drijven met haar goede voornemens. Misschien, als ze weer thuis was, bedacht ze.

Ze draaide haar hoofd om en zag een eind verderop een man staan. Hij was ouder dan zij, een jaar of vijftig schatte ze, en hij had een diepgebruind gezicht alsof hij hier het hele jaar woonde. Hij leek zich niet te bewegen, stond gewoon in het water dat hij om zijn benen liet spoelen, en ze zag dat hij zijn ogen dicht hield, alsof hij van de schoonheid van de wereld genoot zonder die te hoeven zien. Hij droeg een verschoten spijkerbroek met de pijpen opgerold tot zijn knieën en een makkelijk hemd dat los over zijn broek hing. Terwijl ze hem gadesloeg, wenste ze plotseling dat ze iemand anders was. Hoe zou het zijn om zorgeloos langs het strand te zwerven, om dagelijks naar een rustige plek te komen, ver weg van de drukte en bedrijvigheid van Boston en genoeg te nemen met wat het leven te bieden had?

Ze liep een eindje verder het water in en bootste de man na, in de hoop hetzelfde te ervaren als hij. Maar toen ze haar ogen dichtdeed, kon ze alleen maar aan Kevin denken. Ze zou dolgraag meer tijd met hem willen doorbrengen en in elk geval meer geduld met hem hebben als ze samen waren. Ze wilde dat ze met Kevin kon zitten praten of Monopoly spelen of desnoods tv-kijken zonder het gevoel dat ze moest opspringen om iets belangrijkers te doen. Soms voelde ze zich een bedriegster als ze Kevin voorhield dat hij op de eerste plaats kwam en dat familie het belangrijkste in zijn leven was.

Maar de moeilijkheid was dat er altijd wel iets te doen was. De vaat wassen, de badkamer schoonmaken, de kattenbak verschonen; de auto had een beurt nodig, de was moest worden gedaan en rekeningen moesten worden betaald. Hoewel Kevin flink in het huishouden hielp, had hij het bijna even druk als zij met zijn school, zijn vrienden en al het andere. Tijdschriften verdwenen ongelezen in de vuilnisbak, brieven bleven ongeschreven, en bij tijden, zoals nu, vreesde ze dat het leven haar door de vingers glipte.

Maar hoe kon ze het anders doen? ‘Leef bij de dag,’ zei haar moeder altijd, maar die hoefde niet buitenshuis te werken en een sterke, zelfbewuste, liefhebbende zoon zonder de steun van een vader op te voeden. Zij begreep niets van de druk waaronder Theresa dagelijks leefde. Theresa’s jongere zus Janet, die in de voetsporen van hun moeder was getreden, begreep dat evenmin. Haar man en zij waren al bijna elf jaar gelukkig getrouwd en hadden drie prachtige dochters als bewijs. Edward was geen uitblinker, maar een eerlijke, harde werker, die genoeg verdiende voor het gezin, zodat Janet thuis kon blijven. Soms wenste Theresa dat zij ook genoeg kon hebben aan een dergelijk leven, zelfs als ze er haar werk voor moest opgeven.

Maar dat was niet mogelijk. Niet sinds David en zij waren gescheiden. Drie jaar nu; vier als je het jaar meetelde dat ze apart waren gaan wonen. Ze had geen hekel aan David, maar haar respect voor hem lag aan diggelen. Overspel, of het nu een slippertje betrof of een langdurige verhouding, was iets dat ze niet kon accepteren. Ook maakte het haar niet uit dat hij niet was getrouwd met de vrouw met wie hij twee jaar een relatie had gehad. Haar vertrouwen was onherstelbaar geschonden.

Een jaar nadat ze uit elkaar waren gegaan, was David teruggegaan naar de staat waar hij vandaan kwam, Californië, en daar ontmoette hij een paar maanden later Annette. Zijn nieuwe vrouw was heel godsdienstig en wist geleidelijk aan Davids belangstelling voor de kerk te wekken. David, die zijn hele leven agnost was geweest, had altijd behoefte gevoeld aan iets wat meer betekenis aan zijn leven gaf. Nu woonde hij regelmatig diensten bij en fungeerde samen met de pastor als huwelijksconsulent. Ze vroeg zich dikwijls af wat hij in vredesnaam te zeggen had tegen mensen die hetzelfde deden als hij had gedaan. Het kon haar eigenlijk ook niet schelen. Ze was allang blij dat hij nog steeds aandacht aan zijn zoon besteedde.

Het sprak vanzelf dat na de scheiding een deel van haar vriendenkring het had laten afweten. Nu ze niet meer de helft van een stel was, leek ze niet langer gewenst bij hun kerstfeest of de barbecues in de achtertuinen. Er bleven er een paar over, door wie ze via haar antwoordapparaat werd uitgenodigd te komen eten. Af en toe ging ze erop in, maar gewoonlijk verzoon ze een excuus om niet te hoeven gaan. Die vriendschappen waren voor haar niet meer wat ze

geweest waren. De situatie was veranderd, de mensen veranderden ook en het leven ging gewoon door.

Sinds haar scheiding had ze maar een paar afspraakjes gehad. Ze was aantrekkelijk, met haar donkerbruine, zijdeachtige sluike haar dat net tot op haar schouders viel, en haar opvallende bruine ogen waarin hazelnootkleurige vlekjes oplichtten in het daglicht. Nu ze elke dag hardliep, voelde ze zich fit en ze zag er jong uit voor haar leeftijd. Niet dat ze zich oud voelde, maar als ze de laatste tijd in de spiegel keek, leek haar leeftijd haar aardig in te halen. Een nieuwe rimpel in haar ooghoek, een onverwachte grijze haar, het afgematte uiterlijk van iemand die voortdurend in de weer is.

Haar vriendinnen verklaarden haar voor gek. 'Je ziet er beter uit dan je in jaren hebt gedaan,' beweerden ze. In de gangpaden van de supermarkt waren er nog wel eens mannen die haar naketen. Maar ze was geen tweeëntwintig meer en zou dat ook niet meer willen zijn, zelfs niet als het kon; tenzij ze dan wist wat ze nu wist. Anders zou ze ongetwijfeld met een andere David in zee zijn gegaan, een knappe man die het goede der aarde begeerde met de onderliggende opvatting dat hij zich niet aan de spelregels hoefde te houden. Maar verdorie, spelregels waren belangrijk, vooral in een huwelijk. Daar hoorde je je aan te houden. Haar ouders overtraden ze niet, net zomin als haar zuster en zwager en Deanna en Brian. Waarom moest hij ze aan zijn laars lappen? En hoe kwam het, vroeg ze zich af terwijl ze in de branding stond, dat ze daar na al die tijd nog steeds aan moest denken?

Toen de scheidingspapieren uiteindelijk arriveerden, leek het alsof een stukje van haar was doodgegaan. De woede die ze aanvankelijk had gevoeld, was omgeslagen in verdriet en uiteindelijk in weer iets anders, een soort leegte. Ook al was ze voortdurend bezig, het leek alsof haar niets bijzonders meer overkwam. Elke dag leek op de voorafgaande. Een jaar geleden zat ze een keer aan haar bureau en probeerde zich te herinneren wanneer ze voor het laatst spontaan iets had ondernomen. Ze had niets kunnen bedenken.

De eerste maanden waren moeilijk geweest. Daarna was haar woede geluwd en voelde ze geen behoefte meer naar David uit te halen en het hem betaald te zetten. Ze voelde alleen nog zelfmedelijden. Zelfs met Kevin voortdurend om haar heen voelde ze zich

moederziel alleen op de wereld. Een tijdlang kon ze maar een paar uur per nacht slapen, en soms stond ze in de redactieruimte op van haar bureau om in de auto te gaan zitten huilen.

Nu, na drie jaar, wist ze werkelijk niet of ze nog ooit zoveel van iemand zou houden als van David. Toen David aan het begin van haar eerste jaar op het feestje van haar studentensociëteit verscheen, was een blik voldoende om te weten dat ze hem wilde. Haar jeugdige liefde leek toen zo overweldigend, zo sterk. In haar bed lag ze aan hem te denken en als ze over de campus liep, glimlachte ze zo dikwijls dat mensen teruglachten als ze haar zagen.

Maar een dergelijke liefde kan niet duren, daar kwam ze wel achter. In de loop van de jaren onderging hun huwelijk een verandering. David en zij werden los van elkaar volwassen. Het was moeilijk je te herinneren wat hen bij elkaar had gebracht. Als Theresa terugkeek, leek het alsof David totaal was veranderd, ook al kon ze er niet de vinger op leggen wanneer dat was begonnen. Maar alles is mogelijk wanneer de vlam van een liefdesverhouding dooft. En wat hem betrof was dat gebeurd. Een toevallige ontmoeting in een videowinkel, een gesprek dat uitloopt op een lunch, en uiteindelijk op een afspraakje in een hotelkamer in de omgeving van Boston.

Het akelige was dat ze hem bij tijden nog steeds miste, dat wil zeggen, zijn goede kanten. Met David getrouwd zijn was comfortabel, als het slapen in een vertrouwd bed. Ze had voortdurend iemand om zich heen gehad, gewoon om tegen te praten of naar te luisteren. Ze was gewend geraakt aan de geur van pruttelende koffie 's morgens, en ze miste nu de aanwezigheid van een andere volwassene in huis. Ze miste veel dingen, maar het meest van al de intimiteit van de omhelzing en het gefluister achter gesloten deuren.

Kevin was te jong om dat te begrijpen, en hoewel ze innig veel van hem hield, was dat niet de liefde waaraan ze nu behoefte had. Haar gevoel voor Kevin was moederliefde, waarschijnlijk de diepste, meest geheiligde liefde die er bestaat. Zelfs nu nog hield ze ervan om zijn kamer binnen te gaan als hij sliep en op zijn bed naar hem te zitten kijken. Kevin zag er altijd zo vredig en mooi uit met zijn hoofd op het kussen en het dekbed op een hoop om hem heen. In tegenstelling tot overdag als hij onafgebroken in de weer leek te zijn, riep zijn onbeweeglijke, slapende gestalte steeds weer de gevoelens

in haar op van toen hij nog een baby was. Maar dat heerlijke gevoel nam niet weg dat ze daarna beneden een glas wijn dronk met de kat Harvey als enige gezelschap. Ze droomde er nog steeds van weer verliefd te worden, door iemand te worden omhelsd die haar het gevoel gaf dat ze de enige was die telde. Maar het was tegenwoordig moeilijk – zo niet onmogelijk – een geschikt iemand te ontmoeten. De meeste dertigers die ze kende waren getrouwd, en degenen die waren gescheiden, leken op zoek te zijn naar een jongere vrouw die ze in het model konden kneden dat ze in gedachten hadden. Dan bleven de oudere mannen over, en zelfs al zou ze verliefd kunnen raken op een oudere man, dan moest ze toch rekening houden met haar zoon. Ze eiste dat een man Kevin met liefde en respect zou behandelen, en niet als een ongewenst aanhangsel van de vrouw die hij begeerde. De werkelijkheid was echter dat oudere mannen gewoonlijk oudere kinderen hadden, en dat de meeste er niet op zaten te wachten nog een keer een puber van het mannelijk geslacht groot te brengen. ‘Ik heb mijn portie al bijgedragen,’ had een aanbiddende haar eens kort en bondig meegedeeld. Dat betekende het einde van de kennismaking.

Ze moest toegeven dat ze ook de lichamelijke intimiteit miste. Sinds David en zij waren gescheiden, had ze geen man meer gehad. Er waren natuurlijk wel gelegenheden geweest – het was voor een aantrekkelijke vrouw nooit een probleem om iemand te vinden die met je naar bed wilde – maar dat was gewoonweg haar stijl niet. Zo was ze niet opgevoed en ze was niet van plan te veranderen. Seks was te belangrijk, te bijzonder om met Jan en alleman te bedrijven. In feite had ze in haar hele leven maar met twee mannen geslapen: David natuurlijk en Chris, haar allereerste vriendje. Die lijst wilde ze niet uitbreiden alleen voor een paar minuten genot.

Hier op Cape Cod, alleen op de wereld, met ook in de nabije toekomst geen man aan de horizon, wilde ze de komende week wat dingen voor zichzelf doen. Een paar boeken lezen, en met haar voeten omhoog een glas wijn drinken zonder het geflikker van de tv op de achtergrond. Brieven schrijven aan vriendinnen van wie ze een tijd niets had gehoord. Uitslapen, overdadig eten, en ’s ochtends hardlopen voordat de menigte het strand kwam verpesten. Ze wilde vrij zijn voor zolang het duurde.

Ze wilde deze week ook wat winkelen. Niet bij JCPenney of Sears of in winkels die Nikes en Chicago Bulls T-shirts verkochten, maar in boetiekjes waar Kevin zo'n hekel aan had. Ze wilde wat kleren passen en iets kopen wat haar flatteerde om weer het gevoel te krijgen dat ze leefde. Misschien zou ze zelfs naar de kapper gaan. Ze had haar kapsel al in geen jaren veranderd en ze was het beu om er steeds hetzelfde uit te zien. En als een aardige man haar deze week mee uitvroeg, zou ze misschien wel ja zeggen, zodat ze haar nieuwe kleren kon dragen.

Iets vrolijker gestemd keek ze of de man met de opgerolde broekspijpen er nog steeds stond, maar hij was even onopgemerkt vertrokken als hij gekomen was. Zij besloot ook weg te gaan. Haar benen waren stijf van het koude water en het kostte haar onverwacht veel moeite te gaan zitten om haar schoenen aan te doen. Omdat ze geen handdoek had, aarzelde ze even of ze haar sokken zou aantrekken en ze besloot toen dat dat niet hoefde. Ze was met vakantie aan het strand. Sokken en schoenen waren niet nodig.

Daarom nam ze ze in haar hand en zette ze koers naar huis. Ze liep langs de vloedlijn en zag vlak bij de plek waar het tij die ochtend het hoogst was geweest een grote kiezel liggen die half onder het zand was begraven. Vreemd, dacht ze, hij leek hier niet thuis te horen.

Toen ze dichterbij kwam, zag hij er anders uit. Hij was glad en langwerpig, en bleek bij nader inzien helemaal geen steen te zijn. Het was een fles, die waarschijnlijk door een slordige toerist of door een van de plaatselijke tieners, die hier bij voorkeur 's avonds kwamen, was achtergelaten. Ze keek over haar schouder en zag een afvalbak die aan de uitkijkpost van de strandwacht was bevestigd, en ze besloot haar goede daad voor vandaag te doen. Toen ze dichterbij kwam, zag ze tot haar verrassing dat de fles gekurkt was. Ze raapte hem op, hield hem tegen het licht en zag dat er een opgerold, met draad omwonden papier in zat.

Even voelde ze haar hart sneller slaan bij een herinnering die bovenkwam. Toen ze acht jaar was en met haar ouders een vakantie in Florida doorbracht, had ze met een vriendinnetje eens een bericht te water gelaten, maar ze hadden nooit antwoord gekregen. Het was een simpel kinderbriefje, maar thuisgekomen rende ze nog weken-

lang naar de brievenbus in de hoop dat het was gevonden en dat iemand haar antwoord zou sturen vanaf de plek waar de fles was aangespoeld. Toen er niets gebeurde, raakte ze teleurgesteld, en het voorval was vervaagd en uit haar herinnering verdwenen. Maar nu kwam die boven. Met wie was ze die dag geweest? Een meisje van haar leeftijd... Tracy? Nee. Stacey? Ja, Stacey, zo heette ze! Ze had blond haar, bracht de zomer bij haar grootouders door, en... Hier bleef haar geheugen steken en er kwam niets meer boven, hoe ze ook haar best deed.

Ze begon aan de kurk te pulken en speelde even met de gedachte dat het de fles was die zijzelf in het water had gegoooid, maar ze wist dat dat niet kon. Hij was vermoedelijk ook van een kind, en als het om antwoord vroeg, zou ze dat sturen. Misschien met een souvenirje van Cape Cod en een prentbriefkaart.

De kurk zat er strak ingeduwd; haar vingers kregen er geen greep op. Ze zette haar korte nagels in het uitstekende deel van de kurk en draaide de fles langzaam rond. Niets. Ze wisselde van hand en probeerde het opnieuw. Terwijl ze haar greep verstevigde, klemde ze de fles tussen haar benen om meer kracht te kunnen zetten, en net toen ze het wilde opgeven, gaf de kurk een beetje mee. Met hernieuwde energie nam ze haar oorspronkelijke positie in, wrong, draaide de fles voorzichtig rond, won iets meer kurk, en plotseling liet hij los en schoot het laatste stukje er gemakkelijk uit.

Ze hield de fles ondersteboven en zag tot haar verrassing het rolletje papier bijna onmiddellijk in het zand aan haar voeten vallen. Toen ze zich bukte om het op te rapen, zag ze dat het strak bijeengebonden zat, waardoor het er zo gemakkelijk was uitgevallen.

Ze wikkelde het garen er voorzichtig af, en het eerste dat haar trof toen ze de brief ontrolde, was het papier. Dit was geen kinderpost. Het was duur papier, dik en stevig, met in de rechterbovenhoek het silhouet van een zeilschip in reliëfdruk. Het papier zelf was gekreukeld en zag er oud uit, alsof het jaren in het water had gelegen.

Ze betrapte zich erop dat ze haar adem inhield. Misschien was het echt oud. Dat kon best; er deden verhalen de ronde over flessen die soms pas na een eeuw aanspoelden. Misschien had ze een echt stukje antiek te pakken. Maar toen ze het geschrevene beter bekeek, zag ze dat ze zich had vergist. In de linker bovenhoek stond een datum.

22 juli 1997.

Ruim drie weken geleden.

Drie weken maar? Was dat alles?

Ze keek verder. De brief was lang, bedekte de voor- en achterkant van het papier en leek niet om enig antwoord te vragen. Een snelle inspectie leverde geen adres of telefoonnummer op, maar die zouden ergens in de tekst kunnen staan.

Ze voelde een steek van nieuwsgierigheid toen ze het papier voor zich uithield. Toen las ze bij het aanbreken van een hete zomerdag in New England, voor het eerst de brief die haar leven voorgoed zou veranderen.

22 juli 1997

Liefste Catherine,

Zoals altijd mis ik je, mijn lief, maar vandaag nog meer dan anders, omdat de oceaan me heeft toegezongen met het lied van ons gezamenlijke leven. Terwijl ik deze brief schrijf, is het alsof je bij me bent; ik ruik de geur van wilde bloemen die me altijd aan jou doet denken. Maar op dit ogenblik bezorgen die dingen me geen plezier. Je bent me steeds minder vaak komen bezoeken en soms lijkt het alsof het grootste deel van mijn wezen langzaam wegwijnt.

Toch blijf ik hopen. 's Nachts als ik alleen ben, roep ik om je, en als mijn pijn het hevigst is, lijkt het alsof je toch een manier zult vinden om bij me terug te keren. Vannacht zag ik je in mijn dromen op de pier van Wrightsville Beach. De wind blies door je haar en je ogen hielden het tannende zonlicht vast. Als ik je tegen de reling zie leunen, ben ik met stomheid geslagen. Wat ben je mooi, denk ik als ik je zie, mooier dan wie ook. Ik loop langzaam naar je toe, en als je je ten slotte naar mij toekeert, zie ik dat anderen ook naar je hebben staan kijken. 'Ken je haar?' vragen ze me op jaloerse fluisterton, en terwijl je me toe lacht, antwoord ik eenvoudig naar waarheid: 'Beter dan mijn eigen hart.'

Ik blijf staan en neem je in mijn armen. Naar dat moment verlang ik meer dan naar wat ook. Daar leef ik voor, en als je mijn omhelzing beantwoordt, geef ik me, weer tot rust gekomen, over aan het ogenblik.

Ik raak zachtjes je wang aan; jij houdt je hoofd schuin en doet je ogen

dicht. Mijn handen zijn hard, jouw huid is zacht, en even verwacht ik dat je je zult terugtrekken, maar natuurlijk doe je dat niet. Dat heb je nooit gedaan, en op momenten als deze weet ik wat mijn doel in het leven is.

Ik ben op aarde om jou lief te hebben, je in mijn armen te houden, je te beschermen. Om van je te leren en ook jouw liefde te ontvangen. Ik ben hier omdat er geen andere plek bestaat.

Maar dan komt er, zoals altijd als we dicht bij elkaar staan, mist opzetten. Het is een verre nevel die aan de horizon opstijgt en ik voel me bang worden als hij dichterbij kruipt en ons insluit alsof hij ons wil beletten te ontsnappen. Als een wolk die zich uitrolt, sluit hij alles hermetisch af, tot alleen wij tweeën over zijn.

Ik voel mijn keel dichtknijpen en tranen in mijn ogen opwellen, omdat ik weet dat het tijd voor je is om te gaan. De blik die je me toewerpt, achtervolgt me. Ik voel je droefheid en mijn eenzaamheid, en de pijn in mijn hart die maar voor korte tijd was gestild, wordt sterker als je me loslaat. Dan spreid je je armen en verdwijnt je in de mist, waar jouw plaats is en niet de mijne. Ik wil met je mee, maar je schudt slechts je hoofd omdat we beiden weten dat het onmogelijk is.

Mijn hart breekt als ik je zie verdwijnen. Ik probeer dit ogenblik en alles wat bij je hoort uit alle macht vast te houden. Maar spoedig, altijd te snel, verdwijnt je beeld en rolt de nevel naar zijn verre plek terug; ik sta alleen op de pier en trek me van niemand iets aan als ik mijn hoofd buig en hartverscheurend huil.

Garrett